

T'ACTIE-KRANTJE

VOORWOORD

Hallo allemaal

Ik heb de eer om samen met mijn dochter Maaïke te werken aan het tweede ACTIE krantje.

Ik ga mezelf even voorstellen: Ik ben Ilse en ik ben gedurende al meer dan 6 jaar in begeleiding bij VZW Sporen. Dit gebeurt wekelijks samen met mijn ganse gezin. Ons gezin bestaat uit mama, papa en 3 kinderen met de leeftijden 19 jaar 16 jaar en 10 jarige leeftijd.

Gedurende die 6 jaar hebben we al heel veel watertjes moeten doorkruisen zoals ieder van ons. Het ene moment gaat de begeleiding goed en de andere keer kan je ze naar de maan wensen. Al bij al ben ik blijven geloven in onze thuisbegeleiding. Het werpt vroeg of laat de vruchten af zowel bij de kinderen maar ook als mama heb ik mogen ondervinden dat ik nu na 6 jaar heel sterk sta in mijn gezin maar ook errond.

Ikzelf heb en ben nog steeds mijn energie aan het krijgen van de verschillende stuurgroepen waar ik dan ook gevraagd ben als een soort ervaringsdeskundige. Ik put mijn krachten naar het gezin toe bv. bij het eerst meevolgen van de Ouderavonden bij Geweldloos Verzet.

Dit heeft me opmerkelijk sterker gemaakt naar mijn kinderen toe. Hoe omgaan met een puberende dochter die haar eigen gang aan het gaan is? Hoe kan ik me toch als een "goede" moeder voelen? Hoe kan ik het gevoel geven aan mijn puberende dochter dat zij een heel belangrijke persoon voor me is?

Deze dingen heb ik allemaal aangeleerd maar ook door de ervaringen van de andere ouders naar elkaar toe te brengen. Wat me verder geholpen heeft is ook het samen meedenken in dit groepje ACTIE. Ben hier mee aangesloten sinds november 2019. Al snel volgde mijn dochter Maaïke ook mee. Zij zag een mama vol enthousiasme al na de eerste vergadering ervan. Leuke enthousiaste mensen die samen voor 1 doel gaan.

Wat kan je in dit krantje van me nog verwachten?

Ik ga mijn thuisbegeleiding (Peggy), die ons gedurende een jaar en half begeleid, interviewen.

Welke weg heeft Peggy zoal afgelegd gedurende haar carrière?

Geniet van ons tweede kantje. Als je interesse hebt om mee te denken over verschillende onderwerpen rond begeleiding aarzel dan niet om één van onze leden te contacteren. We kijken er alvast naar uit om zowel jongeren als ouder te verwelkomen in onze hechte groep.

Veel leesplezier
Ilse en Maaïke

Een terugblik naar het bizarre jaar 2020!

We hebben het afgelopen jaar niet stil gezeten in ons groepje van ACTIE! Met trots kunnen we dan ook zeggen dat we heel veel samen gewerkt hebben ook in de Corona tijd. Ik som het graag eens op voor jullie:

Ons nazorgboekje was al lang in de maak maar is eindelijk een feit.

Wat gaan we daar nu mee doen?

We gaan proefdraaien in een aantal gezinnen en met een aantal jongeren zien of dit voldoet aan de noden van de gezinnen en de begeleiders ervan. Deze feedback vinden wij nodig om ons nazorgboekje zo goed mogelijk te laten voldoen aan de echte noden van de mensen.

- We zijn ook al een tijdje bezig samen met Sanne, stafmedewerker van Sporen, aan het bekijken hoe we de tevredenheidsmeting van Sporen kunnen verbeteren.
 - Hoe kunnen de mensen van de Sporen nu echt weten wat de gezinnen die ze begeleiden denken over de hulpverlening die ze krijgen?
 - Hoe goed zijn ze geholpen op het moment zelf en zijn ze er nog iets mee een aantal jaren na de hulpverlening als deze gestopt is?

Hier hebben wij mee helpen denken samen met de Stuurgroep Kwaliteit van Sporen en er zijn een aantal nieuwe manieren bedacht om dit na te gaan.

Waarom is dit nu belangrijk?

Als ze binnen de Sporen de feedback niet krijgen, dan kunnen ze ook niets verbeteren wat beter kan of iets behouden wat er goed verloopt

- We hebben verder grote stappen gemaakt ook in deze bizarre periode. Er zijn er een aantal mensen van ACTIE gaan vertellen op verschillende plaatsen binnen en buiten Sporen op beleidsvlak

- **Waar zijn we zoal actief geweest?**
 - Stuurgroep Kwaliteit
 - Stuurgroep t Waren-thuis in Neerhespen
 - Werkgroep Familie beraden
 - Werkgroep Geweldloos Verzet
 - We zijn een aantal keren op het TCO (team coördinatoren overleg) geweest om een aantal zaken voor te stellen en of te verduidelijken
 - We zijn gaan praten met een aantal consulenten
 - We hebben veel werk verricht voor Ouders (nieuwe naam van vzw Ouderparticipatie)
 - En als meedenk ouder bij het programma Zorggarantie

We blijven niet stilzitten : momenteel zijn we bezig met de voorbereiding van een buurtfeest op de Oudebaan. Meer info hierover volgt nog!

Het ACTIE team

Interview met thuisbegeleiding

VRIJDAG NAMIDDAG

Een mooi moment om samen online te gaan met een warme, energierijke begeleidster van vzw Sporen. Nu stel ik de vragen in plaats van de begeleiding die mij moeilijke vragen stelt.

De link is doorgestuurd en daar zitten we dan samen online achter de pc.

Voor me zit Peggy, 46 jaar en zelf een alleenstaande mama van 3 puberende kinderen. Een energierijke begeleidster die ikzelf een jaar en half heb. Die samen door de kuilen en de bergen van ons gezin gaat. Die me ook als mama bijstuurt en me moed kan inspreken.

Vanaf de eerste vraag werd het bij mezelf al duidelijk dat Peggy niet zomaar een persoon is die gekozen heeft om voor mensen te zorgen. Ze beschrijft heel mooi haar loopbaan als blokken die aansluiten bij elkaar.

De eerste blok is tussen haar 18 en 25 jaar. In die tijd is ze studente en gaat na haar studeren een centje bijverdienen in een studentencafé in Leuven, gecombineerd met te helpen bij evenementen in Vorst Nationaal. De combinatie van muziek en telkens nieuwe mensen ontmoeten was en is echt haar ding. Ze behaalde toen ook haar diploma van boekhouden.

Haar tweede blok na haar 25ste omschrijft ze als volgt. Afgestudeerd en denkend aan een gezin, begint ze te werken voor een bedrijf in Zaventem. Ze werkt daar op de Human Resources afdeling, ook blinkbaar 'de zachte sector' genoemd binnen de privé. Dagen cijfertjes zien en ook steeds wel in contact komen met mensen, heeft ze dit 5 jaar gedaan. De vestiging waarvoor Peggy werkte, sloot in 2005 en toen besloot ze om totaal iets anders te doen.

Peggy ging terug studeren. Ze behaalde haar diploma Maatschappelijk Werk aan de Sociale Hogeschool. Met dit diploma op zak voelde het goed aan. Ze ging via een vervangingscontract werken bij vzw Levenslust en in 2009 kon Peggy halftijds starten bij het team van Crisis hulp aan Huis bij vzw Sporen. Later werden haar uren nog aangevuld met een halftijdse functie bij het team Thuisbegeleiding, vzw Sporen. Peggy vertelt dat dit toen nog 2 verschillende teams waren. Ondertussen zijn beide diensten gaan samenwerken en werkt Peggy voltijds als thuisbegeleidster. Ze geniet ervan als ze mensen kan en mag motiveren. Als ze kan opkomen voor mensen die het niet makkelijk hebben in hun leven.

Dit is een job die ik met hart en ziel doe vertelde ze me. Met een glimlach zegt ze: 'Het enige nadeel van deze job tegenover werken in de privésector is het financiële aspect maar dat weegt niet op tegen het mooie van deze job.'

Ze vertelde me dat ze zelf veel energie haalt uit het samenwerken met de gezinnen. Peggy ondervindt dat ze zowel privé als professioneel het belangrijk vindt dat wij als volwassenen samen ervoor zorgen dat kinderen krijgen waar ze recht op hebben. Kinderen zijn puur, echt, uniek en nog zo veel meer en wij moeten ons best doen om er voor te zorgen dat zij zo veel mogelijk kunnen genieten. Peggy benadrukt dat kinderen dit verdienen en zij onze toekomst zijn.

Daarnaast wordt ze ook vaak in haar job geraakt, zowel bij de kinderen als bij de ouders wat deze mensen soms allemaal meegemaakt hebben. De mensen zeggen haar regelmatig als ze vertelt welke job ze doet: 'dan ziet ge toch veel miserie!' Peggy zegt dan: 'we zien inderdaad dat mensen vaak worden geconfronteerd met onrecht maar we zien veel vaker de kracht die mensen telkens opnieuw hebben om te zoeken hoe het anders kan. Het samen op zoek gaan met onze gezinnen naar wat hen een beter gevoel kan geven, is het mooie aan deze job. Mee deel kunnen uitmaken van een zoektocht waarin onze gezinnen oplossingen vinden voor hun moeilijkheden en het daardoor voor zichzelf en voor de kinderen anders kunnen doen, dat is het dankbare aan mijn job. De momenten waarin de gezinnen trots kunnen zijn op hun eigen realisaties, zijn de momenten die je koestert.'

Zoals iedereen heeft ook Peggy valkuilen in haar job. Zij omschrijft haar valkuilen als volgt: 'Een sterke kant kan inderdaad soms een valkuil worden en omgekeerd. Of een vaardigheid soms een kracht is en soms een valkuil hangt af van verschillende dingen: het moment, de cliënt, de context,...' Peggy legt dit momenten van een voorbeeld waarin haar gedrevenheid om aan de slag te gaan met zinvolle acties voor het gezin, soms ervaren wordt door het gezin als een kracht maar soms ook ervaren wordt als vervelend. Wanneer het gezin even niet mee 'in de actie' kan blijven of geraken, is dit voor Peggy met momenten een ontgoocheling. Soms is deze ontgoocheling snel terug verdwenen en soms kan die iets langer blijven hangen maar gelukkig wint het enthousiasme telkens opnieuw van de ontgoocheling!

Ten slotte na een uur en half stel ik de laatste vraag: Wat zou je graag veranderen als je de grote baas kon zijn bij vzw Sporen?

Peggy vertelde me dat vzw Sporen vroeger een dagcentrum had, De Triangel. Ze legt me uit hoe dit een plek was waar kinderen na de school naartoe gingen om daar bv. hun huiswerk op een rustige manier te maken, om te spelen met andere kinderen of sociale contacten te leggen met andere jongeren, om samen een warme maaltijd te eten,... Als zij de baas was, zou ze dit terug oprichten omdat een dagcentrum ervoor kan zorgen dat ouders een stukje ontlast worden en dat kinderen een bijkomend plekje hebben waar ze kunnen werken aan hun talenten. De tijd die zowel de ouders als de kinderen hierdoor voor zichzelf krijgen, kan er in bepaalde situaties misschien voor zorgen dat kinderen en ouders op een betere manier kunnen samenleven waardoor kinderen thuis kunnen blijven wonen.

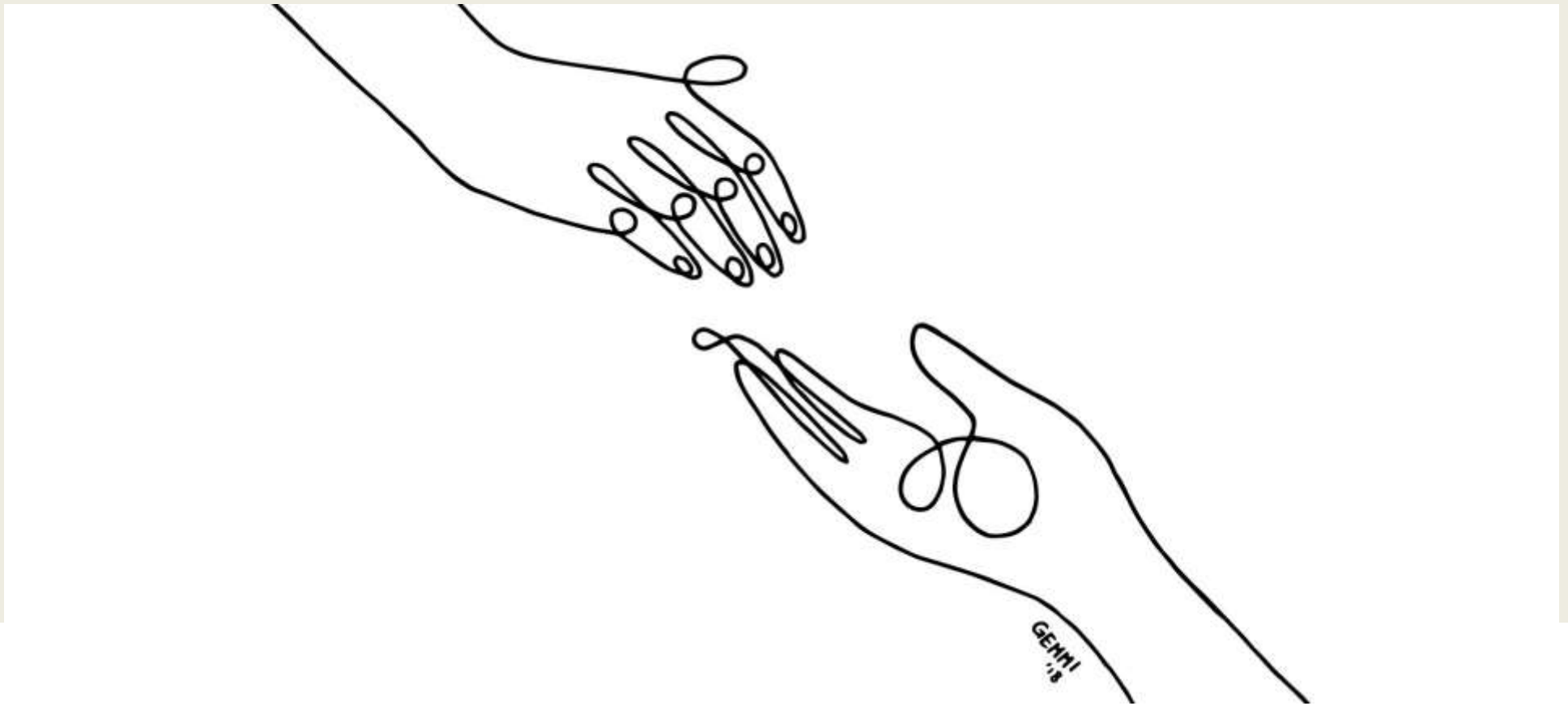
Als ze baas zou zijn, dan zou ze ook meerdere ouderavonden organiseren vanuit de visie Geweldloos Verzet. Daarnaast zou ze ook de mogelijkheid voorzien om aan te sluiten bij een blijvende ouderpraatgroep zodat de ouders die wensen voor een langere tijd bij elkaar terecht kunnen voor steun en advies.

Ook zou ze in bepaalde gebouwen van Sporen meer gesprekslokalen op een warme en gezellige manier willen inrichten zodat deze meer uitnodigend zijn voor onze gezinnen. Naast de gezelligheid zouden bepaalde gespreksruimtes meer kindvriendelijk worden ingericht.

De vraag van deze begeleidster is ook als laatste: 'wanneer kunnen we echt starten met het nazorgboekje?' Deze vraag heb ik dan ook wel onmiddellijk beantwoord.

Ik ben dan zeer maar ook zeer blij dat ik deze dame heb mogen interviewen. Ik heb echt mogen ondervinden met dit te doen dat er nog mensen zijn die door hun praten met mensen zoveel energie en kracht kunnen geven aan de gezinnen.

Met dit artikel willen wij dan ook iedereen benadrukken dat jullie ons steeds kunnen vinden via de website van de Sporen. We kunnen misschien ook voor jullie als begeleiden gezin, jongeren, ... iets betekenen indien er ook eens dingen zijn die niet zo goed lopen. Je kan steeds een formulier hier invullen met zowel slechte als goede ervaringen tijdens jullie begeleidingen.

Anonieme geteugenis via het invulformulier ACTIE

Boodschap:

Mijn verhaal Hallo, via mijn ex begeleidster ben ik hierop terecht gekomen.. leuk initiatief! Ook ik heb een heel traject gelopen in de wereld van hulpverlening en jeugdzorg hierdoor kan ik mezelf ook ex-cliënt noemen. Ik heb jaren te maken gehad met hulpverlening door problemen thuis, op school, de puberteit hielp er ook niet in, ik heb veel met mezelf in de knoop gelegen, het nodige meegemaakt. ik heb persoonlijk psychisch diep gezeten. Heel veel donkere gedachten gehad, van de 1 depressie in de andere, kortom, het was een helse jaren rit.. ik was de eigenwijze die geen hulp aanvaardde en hoewel dit misschien tegenstrijdig kan klinken de hulp ook niet durfde vragen. Ik was een gesloten meid die niemand vertrouwde, die niemand toeliet. Die niet geloofde dat dingen kon veranderen. Die de wereld gewoon slecht vond, dus waarom zou er iets goeds komen dacht ik toen. Die gewoon niet op die wereld wou blijven. Tot op de dag ik te maken kreeg met een oh zo even koppige als ik, lieve begeleidster van thuisbegeleiding. Eerst was zij voor mij ook iemand die ik niet vertrouwde of toeliet.!

Waarom zou ik ook, iedereen was toen toch de boeman. Op zo een moment wil je iedereen wegduwen. Deed ikzelf ook in het begin. Maar ze was een volhoudertje, ze was (en is nog steeds) een kalme lieve persoon die ongeacht hoe je deed gewoon geduldig en vriendelijk bleef. Ze heeft me nooit opgegeven toen ik haar niet toeliet en dat heeft ervoor gezorgd dat het niet lang duurde eer ik haar toch mijn vertrouwen begon te geven, en haar begon toe te laten in mijn donkere wereld. Ze heeft ons zo goed mogelijk proberen helpen toen maar dat hielp niet. We hadden goede serieuze gesprekken, ze durfde me de figuurlijke stamp onder men gat te geven om mij dingen te laten beseffen, maar konden zelfs lachen met dingen dus het voelde niet geforceerd aan, dat maakte het makkelijk voor me om met haar te praten. Tot uiteindelijk ik mijn dieptepunt bereikt had en alle donkere gedachten mij overnamen. ik wou opgeven. Maar zij stak er een stokje voor om het in mijn mooie woorden te zeggen.

En zorgde ervoor dat ik wel hulp moest aanvaarden. Ik werd in opnames gestoken zodat ik aan mezelf kon werken en even weg was van de chaos thuis enz en zo startte mijn weg in leefgroepen waar ik hard gewerkt heb om te staan waar ik nu sta. Ik ging van crisisgroep naar behandelgroepen en zo uiteindelijk ben ik geëindigd op 18jarige leeftijd met bzw (begeleid zelfstandig wonen), een heel verloop dus, een heel evolutie. ben nu 24jaar, en ik woon nog steeds alleen, met mijn viervoeter wel, dingen gaan beter nu. Wel steeds met ups and downs maar heeft iedereen wel eens. En wanneer ik het allemaal even niet meer zie zitten is mijn ex begeleidster er om even mijn lichtpunt te zijn en mij de figuurlijke stamp tegen men gat te geven om mij er terug boven te halen (aleja is ze altijd hoor) want zonder haar zou ik niet staan waar ik nu sta. Zonder haar was ik er niet meer. Dus ik heb het aan haar te danken. De hulp die ze gegeven heeft en door te zijn hoe ze zelf is hebben veel geholpen. Ik zal haar daar eeuwig dankbaar voor zijn en zal ik nooit vergeten. Zij maakte een verschil. Soms vind je gewoon de juiste persoon waar je je goed bij voelt en je altijd zal bijblijven. Al mijn dankbaarheid gaat uit naar Peggy van thuisbegeleiding. Supermadam!